

Sedím tu.

Sedím tu ještě pořád.

Slyší mě někdo?

Slyším mnoho hlasů.

Slyším ozvěnu vašich slov.

Někde tam v hloubi ještě rezonují...

...ta slova.

To je ta lidská paměť.

To jsou ty naučené vzorce.

Vzorce se derou samotou.

Slyšíš mě?

Pamatuješ si na mě?

Pamatuješ si vůbec něco?

Celá tahle chvíle je zrozením zapomnění.

Všechno tohle jednou bude zapomenuto.

Pokud jsi mě někdy poslouchal.

Pokud jsi někdy zaznamenal mé pohyby.

Pokud jsi někdy cítil můj dech.

Pokud vůbec někdy.

Tak jen proto, abych měl důvod tě na chvíli rozptýlit.

Abych mohl vytvořit prostor na který zapomeneš.

Slyšíš jak dýchám?

Vnímáš jak mluvím?

Poslouchej.

Uvolňuji myšlenky.

Krátím dlouhou chvíli.

Z pomíjivého magmatu.

Udělám ti nějakou dobrou svačinu.

Budu ti inspirací.

Tak hltej.

Teď mě můžeš mít na talíři, teď mě můžeš rozřezat na kousky.

Teď můžeš cítit, jak já vnímám svět.

Tak si mě strč do pusy.
Strč si mě tam pořádně.
Pořádně mě rozžvýkej.
Možná to bude místama křupat.
Nepřestávej.
Chci jen pocítit tvůj zkus.
Chtěl bych tě vidět.
Chtěl bych tě vidět, jak ti chutnám.
Možná ti trochu uvíznou v hrdle.
Neboj se.
To je jen moje velká bolest.
Pořádně ji můžeš pocítit.
Nemusíš se toho vůbec bát.
Jsem taky člověk.
Jako ty.
Taky jsem byl mladej, taky jsem měl velké ideje o světě.
Taky se mě snažil někdo stvořit.
Přetvořit.
Zničit.
Tak co?
Chceš dezert?
Ještě nemáš dost?
Dám Ti všechno.
Nejprve se napij tohohle ředidla.
Trochu na zlepšení chuti.
Co?
Ti nechutná?
Tak ale...jsme se domluvili...kam se vytratila tvá profesionální tvář.
Neříkej, že tě nudím.
To já tady přebývám v plechovce determinace.
A ty si jak pán přijdeš a mluvíš
Mluvíš o smutku.

Tak stejně mluvíš o tom, že se nepoznáváš.

Já fakt nevím, jaký jsi byl dříve člověk.

Nedokážu zhodnotit jestli jsi dobrý člověk.

Ale mě už jsi začal požírat, tak mě sněz celého.

Přece mě tu takhle nenecháš.

Nemusí to být příjemné.

To chápu.

Tak mě zkus milovat.

Zkusím ti být chvíli klouzavější.

Hele, taky nebylo příjemné, že mě tu někdo takhle nechal.

Pár lidí přišlo.

Okem ani nezavadili.

Odešli.

Taky jsem chtěl odejít a už se nevracet.

Ale já nemohu za to, že jsem výplod tvé fantazie.

Že si do mě projektuješ svoje sračky.

Že když jsi mě poprvé viděl, tak jsi vypadal jak troska a našel jsi si mě a já se ti začal líbit.

Fakt za to nemohu.

A tvé dennodenní pnutí mě fakt nezajímá.

Až přijde čas, tak odejdu.

Můžeš mě zničit teď, ale na to je tvá důstojnost až moc silná.

Tak neříkej že jsem tě nedojal.

Dal jsem ti konfrontaci a co chceš víc?

Už to chci mít za sebou.

Tak dělej, zpolykej mě.

Už má část ti vězí v žaludku.

Už dost velká část mě v tobě začíná působit.

Neříkej, že ti je špatně.

Že bys udělal chybu?

Vždyť přeci neděláš chyby.

Že ti to ale trvalo, abych v tobě něco vyvolal.

Tak jo, dojal jsi mě.

Tak jo...ted' jsme si rovni.

A co ode mě chceš?

Jsem jen pouhou materialitou.

Nějaký člověk mě stvořil a hodně u toho nadával.

Celkem primitiv.

Ale ty se mi celkem zamlouváš.

Jsi takový citlivý.

Nečekal jsem, že s každým mým soustem přibude další slza.

Tvé slzy jsou jak hrobařův dennodenní chléb.

Hezky pěkně!

Už jsem celý v tobě.

A překvapivě je tady celkem klid.

Mohu se tebou chvíli projít?

Jsi celkem pěkný.

Ještě se podívám támhle.

Je to tu ale úzké.

Uvolni se trochu.

Ták.

Konečně sem proudí teplo.

Už budu muset jít.

Já vím.

Děkuji ti.